

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

TĖVŲ, MARIJONU, BENDRADARBIŲ, SAVAITRAŠTIS

KRISTUI IR
BAŽNYČIAI
1909-1959

1960 M. BALANDŽIO (APR.) 9 D.
NR. 15 40-JI METAI

VERBŲ SEKMADIENIS

Evangelija

Lekcija

Palmes šventinant

Pil. 2, 5 - 11

Mato 21, 1 - 9

ANUO metu: kada jie prisiartinio prie Jeruzalės ir artėjo į Betpage, prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytinių, juodviem sakydamas: Eikite į miestelį, kurs ties judviem, ir tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asilaitį; atriškite ir man atveskite; ir jei kas judviem ką nors tartų, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi atsitiko, kad įvyktų, kas prašo pasakytą šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai tavo karalius tau ateina romus, sėdėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytinių padarė, kaip Jėzus juodviem buvo įsakęs. Jie atvedė asilę ir asilaitį, uždėjo ant jų savo drabužius ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio, o kiti kirto medžių šakas ir klojo ant

BROLIAI: Turėkite savyje tuos jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis, esme būdamas Dievas, nelaikė pasisavinimu būti lygiam su Dievu, bet jis pats save sunaikino, prisiimdamas tarso pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidaręs klusnus iki mirčiai, mirčiai gi ant kryžiaus. Todėl ir Dievas išaugštino jį ir dovanojo jam vardą, viršesnę už visus vardus, kad Jėzaus vardu priklaupytų visoks kelias danguje ir žemėje ir po žeme ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbei.

kelio. Ėjusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė, sakydamos: Osanna Dovidio sūnui! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardu! Osanna augštybėse!

Kryžiaus kelių įžanginė malda

SKAUSMO kelią išėjęs Viešpatie Jėzau, Kankinių Karaliau, visi dangaus ir žemės kankiniai ir kentėtojai, padėkite man supraci Išganytojo kančios ir meilės esmę, padėkite man, mano mylimiesiems ir visai mūsų Tautai atrasti savo kelią.

(Iš Sibiro tremtinių maldaknygės "Marija, gelbėki mus", kuri neseniai pasirodė ir anglų kalba).

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor Rev. J. Sakevičius, M.I.C.

OSANNA AUKŠTYBĖSE!

Kun. F. Gureckas

“Paskui sekusios minios šaukė, sakydamos: Osanna Dovydo sūnui! Pagirtas tesie, kurs ateina Viešpaties vardu”.

(Mt. 21,9).

PALMIŲ sekmadienio iškilmės buvo tikinčiųjų iškilmingai minimos Jeruzalėje jau IV šimtmety. Devintam šimtmety jas randame ir Romoje. Bažnyčia mini iškilmingą Kristaus įžengimą į Jeruzalę, šventindama palmes ir darydama specialią procesiją, kurios metu skamba iškilmingas Osanna įžengiančiam Karaliui į išrinktosios tautos sostinę. Šiame krašte dažnai procesija yra praleidžiama, nes ji sunku įvykdyti. Bažnyčios, tačiau, maldose išreiškia-

mas tas pats džiaugsmas, kurį išreiškė žydai, klodami po Kristaus kojų savo drabužius ir palmių šakas. Toji pati minia, kuri šiandien šaukia Kristui *O s a n n a*, po kelių dienų šauks: “Prie kryžiaus!” Galima įsivaizduoti, su koku jausmu turėjo Kristus priimti šį garbės pareiškimą. Kas gi balsiau skambėjo, ar tas Osanna — Garbė, ar tolimas jos aidas “Prie kryžiaus”? Aišku, kad Kristaus ausys pagavo “Osanna”, o jo širdis — “Prie kryžiaus.” Už tat ir šios dienos linksmas palmių džiaugsmas pasikeičia liūdnu kančios prisiminimu: Šv. Mišių skaitymas vėl pristato mums pažemintą Kristų: “Jis pats save pasižemino, pasida-

reš klusnus iki mirčiai, mirčiai gi knyžiaus (Pilyp. 2, 8).

Šv. Mišių Evangelija šiandien duoda visą artėjančios Kristaus kančios vaizdą, nes paduoda visą Kristaus kančią, aprašytą šv. Mato. Taip greit nuskamba minios džiaugsmas, taip staugiai minia atsigręžia prieš savo Valdovą... Ir vėl matome Kristų Judo parduotą už vergo kainą; matome Jį kraujuje prakaituojantį Alyvų daržely; girdime Petro išsigynimą, kareivių pasityčiojimą. Matome jį apspiaudytą, erškėčiais vainikuotą, po kryžium parpuolusį. Ir vėl stebime liūdną atsisveikinimą su Motina. Mažai pragiedrulių kryžiaus kelyje, jei neskaityti šv. Veronikos, nušluostančios Jo veidą ar Simono Kiriniečio, prievarta privaryto padėti Kristui nešti kryžių. Pagaliau, gėdiškai ir žiauriai išvilktą iš rūbų, matome Jį prikaltą prie kryžiaus, pakeltą tarp dangaus ir žemės, lyg būtų apleistas ir Dievo ir žmonių. Pagaliau girdime Kristų šaukiantį dideliu balsu, kurs buvo paskutinis mirštančio Kristaus atsisveikinimas: pabaiga ir pradžia naujos žmonijos, kurios galva bus ne be senasis Adomas, bet Kristus — antrasis Adomas, įkūrėjas naujos Jeruzalės — Katalikų Bažnyčios.

Per dyglius į garbę

Kristaus kelias yra mūsų kelias. Jis tėra tik vienas, būtent dygliuotas Kalvarijos kelias, kuris veda į neabejojimą garbę. Jei mūsų dygliuotam kely suskamba Osanna, jei kartais kas mums Veronikos skepeta nušluosto prakaituotą veidą ar kiek padeda mums nešti kryžių, tai tas nė kiek nepakeičia mūsų gyvenimo kalvarijos. Gyvenimo dygliai žeidžia mūsų kojas ir karūnuoja mūsų galvą nuo pat mūsų jaunystės. Mums bręstant jie darosi vis aštresni, skaudesni. Pačių dyglių mes negarbiname, negarbiname nei kančios, ar ji pasireikštų liga, ar pajuoka, ar apleidimu. Mes greičiau su Kristumi meldžiamės: "Mano Tėve, jei galima, tegul ta taurė praeina pro mane"

4 (Mato 26, 39). Tačiau, pagal Tėvo valią yra negalima neparagauti kartybių taurės. Todėl mes toliau su Kristumi meldžiamės: "Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu" (Mato 26, 39). Kančia tada turi savo vertę, kai ji yra nuolanki Dievo valia. Nuolanki kančia yra tarsi aukso kasykla. O kiek kartų mes tai pamirštame! Dažnai mums tenka rūpintis senais tėvais ar netikusiais vaikais, ar svetimais ligoniais. Dažnai mes burnojame prieš Dievą, skundžiamės savo našta, kai iš tikrųjų tai yra pelno šaltinis, kurį Dievas mums paskutiniu momentu davė, kad apmokėtume savo skolas. "Meilė pridengia nuodėmių daugybę" — sako šv. Raštas (1 Petro 4, 8). Kristaus meilė, nukryžiuota Kalvarijoje, pridengė viso pasaulio nuodėmes, mūsų taip pat, jei mes savo kančią pašvesime meilėje. Tai reiškia, kad mes, iš meilės Dievui ir artimui, sveikinsime kančią, kaip tikrąjį kelią į garbę ir atsikėlimą. Ar mes kenčiame užtarnautai, ar, kaip Kristus, neužtarnautai, kančia nėra prakeikimas tiems, kurie Dievą myli: kančia yra laimėjimas. Aklieji, tiesa, to nemato...

Pirmas negras kardinolas J. Rugambwa 47 m., gimęs pagoniu, turėdamas 8 metus priėmė katalikų tikėjimą.

(1)

Trumpas yra žmogaus gyvenimas žemėje: vieni gyvena ilgiau, kiti trumpiau, bet visi turi iš jos pasitraukti. Kaip niekas žmogaus nepaklausė, ar jis nori gimti, taip niekas jo neklausia, ar jis nori mirti. Ateina mirties laikas ir žmogus, viską palikęs, turi iš čia išeiti. Tai yra tiesa, tiesa žmogui karti, bet šventa ir nepakeičiama. Medicina stengiasi žmonėms padėti, lyg sušvelninti šios tiesos kietumą ir kartumą, pratęsdama gyvybę, bet nuo mirties išgelbėti priemonių neturi. Mirties įstatymas yra taip griežtas, kad su juo jokių derybų ir jokių nuolaidų nėra. Visa kas tik turi pradžia, turi ir pabaigą. Kas gimė, turi ir mirti.

1. Du gyvenimai

Pirmu žvilgsniu pažvelgus, atrodo, kad su žmogaus mirtimi viskas ir pasibaigia: žmogus gyvena, kol yra gyvas, numirė ir išnyko visos jo dorybės, ir blogybės, gerumai ir niekšybės, šventumas ir kitos jo geros arba blogos savybės. Daugelis ir tiki — visas žmogaus atlyginimas yra žemė. Ką žemėje žmogus išgyvena, išgyvena, o anapus karsto — tik šalta ir tamsi duobė. Tačiau taip liūdnai su žmogumi nėra. Dievas žmogų sukūrė savo paveikslu ir panašumu, ir Jis jo nenaikina. Žmogus yra amžinas. Jis turi pradžia žemėje, bet neturi pabaigos. Žmogaus mirtis nėra jo išnykimas, bet tik pasikeitimas — vartai į pastovią amžinybę. V. Jėzus samarietei sako: "Kiekvienas, kuris geria šitą vandenį, vėl trokš, o kas gers vandens, kurį aš jam duosiu, tas nebe trokš per amžius; vanduo, kurį aš jam duosiu, bus jame šaltinis vandens trykštančio į amžiną gyvenimą" (Jon. 4, 13-14). Išganytojas čia išskiria du gyvenimus: gamtinį ir antgamtinį, materialinį, pasaulio ir Dievo malonės. Vanduo, kurio prašė Išganytojas ger-

ti, buvo paprastas ir natūralus žemės šaltinio vanduo. Jis yra gyvas simbolis pasaulinio gyvenimo. Kas jį geria ir vėl jo nori. Ir visos pasaulio gėrybės, kaip šis šaltinio vanduo, kas jų daugiau turi, dar daugiau nori ir niekad nepasitotina.

Pasaulis ir visos jo gėrybės savyje laimės neturi ir beribės žmogaus sielos patenkinti negali. Žmogus yra sukurtas gyventi dievišku gyvenimu ir visa jo laimė yra Dievuje. Todėl žmogaus nerimą pilnai apraminti ir jo beribius sielos troškimus patenkinti gali tik tai Dievas, kuris pats yra begalinė laimė. Pasaulio gėrybės ir jo daiktai, žmogaus šventai panaudoti, tampa priemonėmis ir padeda jam šią begalinę laimę pasiekti. Ir priešingai, jei kas sukeičia savo tikslus ir amžinos laimės ieško sau ne Dievuje, bet Jo sukurtuose daiktuose, pasaulio gėrybėse, tai pats pasaulis su visomis savo gėrybėmis tokiam žmogui keršina. Ir dėl to atsitinka tiek daug visokių nusivylimų, savižudybių ir t. t. Pasaulio gėrybės yra Dievo sukurtos žmogui tarnauti, bet ne kad joms žmogus tarnautų ir tik jose visos savo laimės ieškotų.

Dvasinį Dievo malonės gyvenimą žmoguje Išganytojas palygino gyvojo vandens srovei, ištekanciai iš amžinojo gyvenimo šaltinių, paties Dievo. Ji iš Dievo išteka ir vėl į Dievą grįžta. Kas ant jos patenka, visus neša į amžinąjį gyvenimą. Tai gyvasis amžinų šaltinių sakramentinis vanduo, jis visada yra gyvas, visada bėga ir niekad nesustoja. "Kas tiki į mane, kaip sako Raštas, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės" (Jon. 4, 37).

Kaip žemės vanduo gesina kūno troškulį, taip dvasinis Dievo malonės vanduo, ištekąs iš sakramentų, ramina sielos troškulį ir ilgesį. Siela, jo atsi-gėrusi, daugiau nieko ir nenori kaip tik šio Dievo malonės vandens ir paties

Dievo. Siela ilsisi ir džiaugiasi Dievuje.

2. "Kad tu pažintum Dievo dovaną!"

Amžinasis gyvenimas yra Dievo dovana. Pats žmogus natūraliomis savo jėgomis jo išigyti negali, jį turi jam suteikti pats Dievas. Dievas duoda savo malones žmonėms veltui ir nieko iš jų nereikalauja, tik nori, kad patys žmonės jų prašytų pas Dievą ir jas įvertintų. "Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra tas, kurs tau sako: duok man gerti, tu tikrai būtumei jį prašiusi ir jis duotų tau gyvojo vandens." (Jon. 4, 10).

Pirmą kartą Dievas suteikia mums savo pašvenčiamąją malonę per krikštą. Čia už kūdikių prašo Dievą jo krikštavėviai. Paskiau po krikšto žmogui nusikaltus, ir gailintis už savo nuodėmes, Dievas gražina ją per atgailą. Tačiau čia turi prašyti pats žmogus, kad gautų savo nuodėmių atleidimą ir pašvenčiamąją malonę, kurią per savo nuodėmes prarado.

Tėvas Garrigou-Lagrange sako, kad pašvenčiamoji Dievo malonė yra amžinojo gyvenimo principas, pradžia ir daigas, Dievo įsodytas į žmogaus sielą. Ji yra žmogaus amžinojo gyvenimo užuomazga, kuri turi išaugti ir išsivystyti į pilnąjį medį. "Dangaus karalystė panaši į garstyčios grūdą, kur žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. Jis, tiesa, mažiausias tarp visų sėklų, bet užaugęs... jis darosi medis taip, kad dangaus paukščiai atskrenda ir gyvena jo šakose" (Mat. 13, 31).

Kol žmogus yra žemėje, visas jo dvasinis gyvenimas visuomet būna tik augimo ir vystymosi stadijoje, jis pilnai išsivystys į tikrąjį medį tik danguje. Pašvenčiamoji Dievo malonė, žinoma, yra ta pati pas teisingąjį žmogų žemėje ir pas šventuosius danguje. Skirtumas tas, kad šventieji danguje jau savo tikslą pasiekė, ir jie Dievą mato veidas į veidą, taip kaip Jis yra savyje. Jų tikėjimas ir viltis, kurių pagalba jie ėjo per šį gyvenimą, jau pasibaigė ir liko tik viena meilė. Jų visos dorybės Dievo įkvėptos, dabar spindi

dangiškos šviesos pilnumu, kokį jie būdami žemėje sau išgijo. Ten viskas pastovu, nėra jokio keitimosi, laukimo, pabaigos — pilna ir tikra amžinybė. Tuo tarpu mes, pasilikę žemėje, dar tik pakeliui į tokią amžinybę. Mes esame bandymų lauke ir neturime nei to pilno aiškumo, nei to tikrumo, nei pastovumo. Mums žemėje Dievas yra nematomas taip, kaip Jį mato šventieji danguje. Mes čia gyvename tikėjimo viltimi, o Dievą pažįstame tikėjimo šviesos apšviestu protu ir neaiškiai. Pašvenčiamoji Dievo malonė čia žemėje pas mus gali didėti, gali mažėti arba per mūsų pačių kaltę gali būti visai prarasta. Tačiau, pasibaigus šiam nuopelnų bei sėjos gyvenimui, prasidės tikroji šventųjų amžinybė visiems, kurie nebūsime praradę Viešpaties malonių ir sunaikinę Jo talentų.

V. Jėzus, kartą parizėjų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, atsakė: "Dievo karalystė neateina regimai; nesakyk štai, ji čia, ar: štai, tenai. Nes Dievo karalystė yra jumyse (Luk. 17; 20). "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą ir aš jį prikelsiu paskutinę dieną" (Jon. 6, 55). "Aš tai rašau jums, kad žinotumėte, jog turite amžinąjį gyvenimą, kurie tikite į Dievo Sūnaus vardą" (1 Jon. 5, 13). Čia šv. Raštas nekalba ir V. Jėzus nesako, kad mes amžinąjį gyvenimą turėsime kada nors ateityje, ar tik po mirties, bet jau dabar jį turime. Kiekvienas, kuris tiki, laiko Dievo įsakymus ir vykdo Jo valią, yra pašvenčiamoje Dievo malonėje ir turi amžinąjį gyvenimą.

Žmogus ateina į šią žemę ne tam, kad krautų čurtus, rinktų delnų plojumus, ieškotų garbės. Visa tai yra nepastovūs, beverčiai, nykūs blizgučiai. Mūsų tikslas turi būti amžinas. O amžinas tikslas — tai mūsų sielos tobulumas.

M. Pečkauskaitė

KRISTAUS KANČIOS RELIKVIJOS

A. Naudžiūnas, MIC

Stebėtinas dalykas, kad, praslinkus beveik 2,000 metų po Kristaus kančios ir mirties, yra tiek daug užsilikusių relikvijų, kurios primena Jo įvykdytą atpirkimo darbą.

Kryžiaus relikvijos

Šv. Elena, Romos imperatoriaus Konstantino motina, 326 metais atrado Jėzaus Kristaus tikrąjį kryžių, kuris buvo užkastas ant Kalvarijos kalno. Įvykę stebuklai padėjo kryžiaus radėjams atskirti jį nuo dviejų kryžių, prie kurių kabėjo abu latrai. Didelė kryžiaus dalis buvo įteikta Konstantinui, kita dalis teko šv. Kryžiaus bažnyčiai, kurią šv. Elena pastatydino Romoje. Pati didžiausia dalis buvo palikta bažnyčioje, kurią ta pati šv. Elena pastatydino Jeruzalėje.

Ši didžiausia kryžiaus medžio dalis 614 metais pateko į Persijos karaliaus Chosrojaus rankas, bet po 14 metų

imperatorius Heraklijus jį išvadavo ir garbingai sugrąžino į Jeruzalę.

Vėliau iš šios didesnės dalies daug paimta kryžiaus medžio dalelių relikvijoms, kurios dabar yra pasklidusios visame pasaulyje.

Kančios viny

Tuo pačiu laiku, kai buvo rastas tikrasis kryžius, arti jo rastos ir viny, kurios perdūrė Kristaus rankas ir kojas. Taip pat rasta trimis kalbomis surašyta Piloto įrašas prie kryžiaus "Jėzus Nazarėnas, Žydų Karalius."

Viena viny randasi šv. Kryžiaus bažnyčioje Romoje, kita viny yra Notre Dame bažnyčioje Paryžiuje. Vienos viny dalelė puošė Lombardijos karalių vainiką, kita dalelė įmūryta akmens skliauto viršūnėje prie Milano katedros choro. Taip pat viena dalelė yra Triro katedroje Vokietijoje.

Irašas prie kryžiaus

Trimis kalbomis įrašas, kurį Pilotas įsakė prikabinti prie kryžiaus, randasi šv. Kryžiaus bažnyčioje Romoje. Net ir šiandien dar galima iškaityti kaikurias skirtingų kalbų raides. Įrašas buvo parašytas lotyniškai, graikiškai ir aramajiškai.

Erškėčių vainikas

Manoma, kad švenč. P. Marija erškėčių vainiko relikviją pasiliko sau ir vėliau ją atidavė šv. Jonui ar kuriam kitam Kristaus mokiniui. Žinoma, kad 1239 metais imperatorius Baldvinas II erškėčių vainiką perdavė šv. Liudvikui, kuris pastatydino tinkamą koplyčią Paryžiuje apsaugoti relikvijai. Nuo Prancūzijos revoliucijos laikų vainikas randasi Notre Dame katedroje Paryžiuje, bet erškėčių jau nėra, nes jie buvo išdalinti įvairioms Prancūzijos ir Romos bažnyčioms, kur ir dabar yra garbinami.

Uksusu vilgyta kempinė

Dalis kempinės, kuri įmirkyta uksuse buvo pridėta prie Jėzaus sukepu-

sių lūpų, randasi Venecijos katedroje. Kitos kempinės dalys yra Romoje šv. Jono Laterano, šv. Marijos Maggiore, šv. Marijos Trastevere, šv. Morkaus ir šv. Silvestro bažnyčiose.

Kristaus šono ietis

Romos kareivio šv. Longino ietis, kuria buvo pervertas Jėzaus šonas, pirmiau buvo užlaikoma šv. Grabo bažnyčioje Jeruzalėje. Saracėnams užplūdus, ietis buvo slėpta Antiochijos bažnyčioje, kur ją kryžuočiai atrado. Ji vėl trumpam atvežta į Jeruzalę, iš kur buvo perkelta į Konstantinopolį.

1492 m. Turkijos sultanas Bajazet pasiuntė ietį kaip dovaną popiežiui Inocentui VIII. Ta ietis dabar yra šv. Petro bazilikoje Vatikane.

Ieties galva buvo padovanota šv. Liudvikui, bet ji dingo per Prancūzijos revoliuciją.

Kitos relikvijos

Jau kitais atvejais buvo plačiau rašyta apie drabužius, kuriais Jėzus vilkėjo, apie drobulę, kuria buvo suvyniotas Jo kūnas, ir apie Veronikos skarą.

Šv. Komunija ir Mišių auka

Mūsų Viešpats yra pasakęs: "Kotik prašysite Tėvą mano vardu, Jis jums suteiks." Būtume niekad nepagalvoję prašyti Dievo, Jo sūnaus. Tačiau ko žmogus negalėjo nė įsivaizduoti, Dievas padarė. Ar būtume kada nors išdrįsę prašyti Dievą, kad atiduotų mirčiai už mus savo Sūnų, kad mums duotų savo kūną valgiui, o kraują gėrimui?

Man nepatinka, kai vos sugrįžus nuo šventojo stalo, pradedama ką nors skaityti. Oi ne! Ką gali pagelbėti žmogiški žodžiai, kai pats Dievas kalba?

...Bet reikėjo ir sielai maisto; kadangi joks tvarinys negalėjo maitinti sielos, kuri yra dvasia, Dievas teikėsi duoti jai kaip maistą pats save. Tačiau didelė nelaimė, kad apsileidžiama ir ne-

norima imti šio maisto kelionėj per gyvenimo dykumą. Kaip žmogus, kuris miršta badu prie valgiais apkrauto stalo, atsiranda ir tokių, kurie per 50—60 metų nemaitina savo sielos.

Nesakykite, kad esate per daug nuodėmingi, perdideli skurdžiai, ir dėl to nedirstate artintis prie šventojo stalo; būtų tas pat, lyg sakytumėte, kad esate per daug ligoti ir dėl to nenorite šauktis gydytojo.

Komunija veikia į sielą kaip dumplių papūtimas į blestančią ugnį... papučia ir ugnis įsiliepsnoja.

Visi geri darbai kartu neprilygsta šventai Mišių aukai, nes jie yra žmonių darbai, o Mišios yra Dievo darbas.

Arso klebonas — šv. Jonas Vianney

Sopulingoji Dievo Motina,
Prikryžiuotojo žaizdas įspausk
giliai į mano širdį.

Pragaros skausmai yra tikri

Pasikalbėjimas prie ežero

P. P. Činikas, MIC

Viename pasikalbėjime su pažistamu apie senus laikus priėjom prie kalbos apie senai girdėtus pamokslininkus ir jų ugningumą, ypatingai per misijas. Jis prisiminė visus senuosius pamokslininkus. "Tai buvo pamokslininkai", jis kartojo dažnai. "Ir kaip jie mokėjo kalbėti apie pragaro skausmus! Šiomis dienomis pamokslininkai nebekalba apie pragarą taip, kaip pirmiau."

Pradėjau galvoti apie reikalą, ir tikrai, kiek man pačiam tenka prisiminti, pamoksluose mes taip ryškiai ir aiškiai nenurodom pragaro skausmų. Bet visvien reik pripažinti, kad tos tie-

sos yra taip pat aiškiai dėstomos mūsų katekizmuose, tik gal mes ne taip vaizdžiai nusakome pragaro liepsnas, degančią sierą ir kankinančius velnius.

Amžinųjų kančių vieta

Kad pragaras tikrai yra, tai viena pagrindinių mūsų tikėjimo tiesų. Daugelyje šv. Rašto vietų ji pažymėta ir akivaizdžiai pabrėžta: "Jei tavo ranka piktna, nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą luošam, kaip, turint abi ranki, eiti į pragarą ir neužgesomą ugnį, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta" (Mork. 9, 42).

Pats protas nurodo, kad turi būti

atitinkama baismė už pikta, kuris daroma ir už kurį nesigailima. Kitaip nebūtų teisingumo.

Tiesa, yra asmenų, kurie neigia pragarą ir šaiposi iš tų, kurie į jį tiki. Bet pašaipta tai dar neįrodo. Jie savo širdyje bijo pragaro, bet, nenorėdami pakeisti savo gyvenimą, jie stengiasi patys save įtikinti, kad pragaro nėra. Yra prilyginimas, kurį Kristus pasakojo apie negailestingą turtuolį ir vargšą Lozorijų. Kai Lozorius nuėjo į dangų ir turtuolis buvo pragare, turtuolis prašėsi, kad Abraomas gelbėtų nors jo penkis brolius, kurie nuodėmingai gyveno žemėje. Abraomas jam tarė: "Jie turi Mozę ir pranašus, tegul klauso." Turtuolis jam tarė: "Ne, tėve Abraome, bet jei iš mirusiųjų ateitų pas juos, jie darys atgailą." Bet Abramomas jam pareiškė: "Jei jie neklauso Mozės ir pranašų, jie netikės, jei ir iš mirusiųjų kas prisikeltų" (Luk. 16, 29-31).

Pasmerktuosius pragare kankina žinojimas, kad jie dėl savo kaltės neteko Dievo, didžiausios gyvenimo laimės, ir ta mintis jiems atneš begalinį liūdesį ir nusiminimą. Dar, be to, bus neapsakomi skausmai, kurie niekuomet nesibaigs. Pasmerktųjų draugystė bus su biauriausiomis ir nedoriausiomis būtybėmis — piktomis dvasiomis.

Pragaro kančių mes niekad nesuprasime, nes sunku įsivaizduoti tokius skausmus, kurių šiame gyvenime niekas nėra kentėjęs ir nėra su kuo jų lyginti. Pati sunkiausia mintis pasmerktiesiems bus ta, kad tie skausmai ir vargai yra amžini.

Pragaro nesunku išvengti

Kad pragaro skausmai ir kančios yra amžinos, rodo Jėzaus ir apaštalu žodžiai: "Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžiną ugnį, kuri sukurta velniui ir jo angelams" (Mat. 25, 41).

Pragaro kančios yra amžinos, nes tokia baismė yra paskirta už padarytas nuodėmes. Kiekviena sunkioji nuo-

dėmė be galo įžeidžia Dievą ir todėl baismė už tai turi būti amžina, kad būtų pilnai teisinga.

Po mirties jau nebegalima daryti atgailos. Kaip toks numiršta, taip ir pasilieka per amžius. Vadinas, kas numiršta su sunkiąja nuodėme, tas su ja visuomet ir bus, nes nėra kaip jam nuo jos atsipalaiduoti

Kiek Dievas myli gerą darantį, tiek jis neapkenčia darančio pikta. Vien tik pragaro amžinumas gali bent kiek sėkmingiau sulaikyti žmones nuo pikto. Atsiminkite, kad Dievas smerkia pragaran tik už tas nuodėmes, kurias padaro pats žmogus. Už gimtąją nuodėmę ir už kitų nuodėmes žmogus nebūna smerkiamas į pragarą.

Kiekvienas, kuris nori gali išvengti pragaro, turi tikėti tvirtai į viską, ką tik Dievas yra apreiškęs ir per Bažnyčią yra mums perdavęs, nes Kristus yra pasakęs: "Kas netiki, tas jau pasmerktas" (Jon. 3, 18).

Svarbus dalykas yra vykdyti Dievo valią visame, nes "ne kiekvienas, kurs man sako, Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę" (Mat. 7, 21).

Dar, be to, svarbu kiekvienam naudotis tomis priemonėmis, kurias yra mums davęs Kristus per Bažnyčią. Tos priemonės yra sakramentai, įsakymai ir kiti Bažnyčios nurodymai. Kad galėtume tai visa atlikti, reik daug ko išsižadėti. Ir ne veltui Kristus įspėja mus: "Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias veda į prapultį" (Mat. 7, 13).

Arba daryk, ko Dievas nori, arba kentėsi, ko tu nenori.

Šv. Augustinas

Joks vėjas negali padėti tam, kuris neplaukia į joki uostą.

Danų priežodis

Tebūnie atleista, kad šiandieną pradėsiu mažu posmeliu savo atsiminimų. Tai buvo prieš 33 metus. Buvau tada baigęs Rokiškio gimnaziją ir jau dvejus metus mokytojavęs pradžios mokykloje Utenos apskrity. Man vis giliai į širdį smigo mintis, kad gyvenimo prasmės, pasaulėžiūros, religijos klausimai yra taip svarbūs ir žmonės jais nepakankamai domisi, jog man būtų verta pašvęsti tam reikalui savo gyvenimą, tampant kunigu ir perteikiant tas tiesas mieliems broliams lietuviams. Palikti mielą mokytojo tarnybą ir septyneriems metams vėl sėsti į seminarijos suolą, darant apsisprendimą visam gyvenimui, tai veiksmas, kurio nebuvo galima lengvapėdiškai daryti. Paskyriau dvi savaiti laiko pagrindinai tą dalyką apsvarstyti ir išmąstyti. Susigabenu glėbelį knygų ir visų pirma nusprendžiau pagrindinai išnagrinti klausimą, ar yra Dievas.

Mumyse yra kažkas kas nesikeičia

Be eilės filosofinių įrodymų, man darė įspūdžio šis faktas: mokslas neabejotinai žino, kad per keletą metų, nedaugiau kaip per septynerius, visos mumyse esančios ląstelės, visos medžiagos pasikeičia naujomis, o mes vis dėlto aiškiai jaučiame, kad esame tie patys, su tais pačiais atsiminimais, troškimais. Taigi, yra kažkas mumyse, kas nesikeičia. Jei medžiaga kūne pasikeičia, tai tas pastovusis pradas mumyse turi būti kitoks — dvasinis, mūsų siela.

Toliau, iš gimnazijos ir iš darbo mokykloje buvau įsitikinęs apie gamtos dėsnių tvirtumą. Medžiaga griežtai valdoma gamtos dėsnių. Tačiau aš jaučiausi, kad esu laisvas, galiu ką nors daryti ar nedaryti, galiu vienaip ar kitaip apsispręsti. Reiškia, manyje yra kažkas, kas nėra kietai suvaržyta gam-

tos dėsnių, valdančių medžiagą. Yra mano laisva valia.

Apie bites ir kregždes

Trečias dalykas — galvojau apie gyvius. Jie turi instinktą. Galima juos gerai išdresiruoti, bet jie neprotauja. Bitės turi nuostabų pastabumą atrasti avilį už didelių nuotolių, bet savo korius jos kaip lipdė prieš tūkstančius metų, taip daro ir dabar. Kregždės kokius lizdus darė prieš šimtus metų, tokius ir dabar. Pažangos čia nėra, nes nėra proto. Tuo gi tarpu žmogus — ko pasiekė tik trumpame mūsų atminime — ir radijas, ir televizija, ir erdvių raketos.

Žmogus apvaldė medžiagą ir pačius gamtos įstatymus pakinkė savo tarnybon. Reiškia, jame yra kažkoks aukštesnis pradas, o tai jo protas, nematomas ir gamtos dėsnių nesurakintas, taigi — dvasinė apraiška, liudijanti apie buvimą mumyse nemedžiaginio prado — sielos.

Panašios mintys padėjo man galutinai apsispręsti gyvenimą pasistengti skirti Dievo tarnybai. Žinau, kad tą patį pergyveno didelė daugybė kitų žmonių.

Ir dabar norisi kartu su mokslininku Nouy šaukti:

— Niekad nepamiršk, kad tu vienas pasaulyje tesi dieviškosios žiežirbos nešiotojas ir esi laisvas nekreipti į ją dėmesio, užmušti ją arba sueiti į glaudesnę sąlygtį su Dievu, darant daugiau pastangų dirbti su Juo ir dėl Jo.

Pasaulio gamtos balsas

Prie aukščiau minėtų išvadų mes prieiname stebėdami žmogų, tačiau gilindamiesi į plačiąją pasaulio gamtą mes taipgi galime šią savo pasaulėžiūrą sustiprinti. Iškalbingai didysis poetas Goethe yra pasakęs.

— Argi tu Dievo nematai? Jis prie kiekvieno tylaus šaltinio, prie kiekvie-

Klausimai ir atsakymai

Nesuprantu, kaip Marija, pasirodžiusi Prancūzijos La Salette vietovėje 1846 m., galėjo verksti, o taip pat 1953 m. ašarojo plastikinis švč. Marijos atvaizdas Sirakuzoje? Kaip Marija danguje gali būti nuliūdusi?

Ji negali liūdėti. Marija yra dangaus Karalienė. Ten nėra nei ašarų, nei skausmo. Šv. Raštas sako: "Dievas nušluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą; mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauksmo, nei skausmo nebebus daugiau; nes kas buvo pirma, išnyko" (Apr. 21, 4). Tos paslaptingos Marijos ašaros primena mums tas ašaras, kada Ji šioje žemėje kentėjo su savo Sūnumi. Tos ašaros mums primena, kad mes esame atpirkti Jėzaus Kristaus krauju ir Marijos ašaromis. Jos mus kviečia bendradarbiauti ir aukotis.

Ar tas pačias malones galima gauti, klausant tiek skaitytinių, tiek giedotinių, tiek vyskupo iškilmingų mišių?

Klausomų mišių malonės priklauso nuo mūsų nusiteikimo, nežiūrint kokios mišios yra laikomos. Mūsų nusiteikimas gali būti įvairus, pav. klausantis mišių nėra malonės stovyje, tai yra

---

no žydinčio medžio mane sutinka savo meilės šilima.

Dažnai mintis apie Dievą, kaip skaidrus žiburėlis, užgęsta toje aplinkumoje, kur trūksta tyros atmosferos. Anot **Levo Tolstojaus**:

— Dievo neturi tik tas, kuris jo neieško. Pradėk Jo ieškoti, ir jis bus tavėje, — o tu Jame.

Dėl ir toks nuoširdus gamtininkas kaip **Linnė**, kurio vardas niekada neišnyks gyvių pažinimo istorijoje, galėjo pasakyti:

— Mineralų, augalų ir gyvulių pasaulyje aš užtinku vieno, amžino, visagalinčio, išmintingo ir mylinčio Dievo pėdsakus. Nustebęs ir susimąstęs puolu ant kelių ir garbinu Jį.

sunkioj nuodėmėj, neturi tinkamo dėmesio arba, jei ir turi, dalyvauja atšalusiai, dalyvauja pamaldžiai ir pan.

Ar jaunos mergaitės, kurios jau turi kokį nors darbą, privalo duoti auką parapijos bažnyčiai?

Taip. Privalom prisidėti prie parapijos ir ją aptarnaujančių išlaikymo. Dauguma parapijų turi savo parapines mokyklas. Ir jas reikia išlaikyti. Dabar katalikai nėra įpareigoti duoti 10 procentų savo pajamų bažnyčiai. Nėra nustatyta, kokio didumo turi būti toji auka. Bažnyčia palieka kiekvienam laisvę pareikšti savo dosnumą pagal vietos ir laiko reikalavimus. Jaunos mergaitės, kurios jau savistoviai tvarko savo uždarbį, privalo, kaip ir kiti, savo aukomis paremti.

Ar galiu vartoti kiaulių taukus virimui ir kepinimui tose dienose, kada neleidžiama valgyti mėsos?

Bendras Bažnyčios susilaikymo nuo mėsos įstatymas draudžia valgyti mėsiskus valgius, bet leidžia valgio pagaminimui, t. y. virimui ir kepinimui, gyvulių taukus.

Nežinau, ar gerai suprantu gavėnios pasninką. Dirbu ir grįžtu namo tik vakare. Kiek kartų galiu valgyti? Ar privalomas pasninkas ne sergantiems, o tik šiaip silpniems?

Tikras pasninkas reikalauja, kad pilnai valgytume tik vieną kartą, kitus du kartus tik užkąstume atsižvelgiant į savo jėgas bei darbą. Tačiau toks pasninkas privalomas tiems, kurie yra baigę 21 metus ir neužbaigę 59 metų. Čia, Amerikoj tarp tų trijų valgymo laikotarpių dar leidžiama ir stiprinantys gėrimai, pav. pienas, kuris turi maisto stiprumo, vaisių sultys ir k. Net ir sausainį prie to gėrimo leidžiama paimti. Ligoniai neprivalo pasninkauti. Jei esi tokiam stovy, kad esi nei sveikas, nei ligonis, gali naudotis ligonių teisėmis. Kilus abejonei, pasiklausk savo kleboną ar nuodėmklausį.

Su mūsų bendradarbiais

Kun. J. Jakaičio jubilėjinės iškilmės.

Kovo 20 d. Worcesteryje, Mass. Šv. Kazimiero parapijoj įvyko retos iškilmės. Ryte iškilmingas Mišias atlaikė jukylia-tas kun. J. Jakaitis, MIC, minėdamas savo 50 metų kunigystės sukaktį. Pamo-slą pasakė prel. Pr. Strakauskas. Vakare parapijos salėj vietos kunigų ir Šv. Onos draugijos rūpesčiu paruoš-toj vakarienėj dalyvavo labai daug žmonių. Prie garbės stalo sėdėjo prel. I. Balkūnas, prel. K. Vasys, prel. Pr. Juras, prel. K. Kemėžis, marijonų pro-vincijolas kun. J. Jančius, MIC, ir daug kunigų. Vakaro programą vedė kun. J. Dambrauskas, MIC. Daug buvo sveiki-nimų ir kalbų. Perskaitytas šv. Tėvo pasveikinimas ir apašt. palaiminimas.

Kun. J. Jakaitis buvo ilgametis

Worcesterio Šv. Kazimiero parapijos klebonas ir jos tikrasis kūrėjas bei or-ganizatorius. Kunigo Jakaičio įtaka buvo tokia didelė, kad net 39 mergaitės iš Worcesterio tapo seselėmis Kazimie-rietėmis, kurių 35 tebėra gyvos.

• **Kun. Kazys Vengras, MIC, kun.** J. Jakaičio darbų talkininkas ir jo įpė-dinis Argentinoj, balandžio 2 d. sulau-kė 50 metų amžiaus. Jubiliasas taip pat bendradarbiauja Laive ir sėkmin-gai dabar darbuojasi JAV. Ilgiausių ir laimingiausių metų!

• **Kun. Juozas Kuprevičius, MIC,** Racine, Wis., Šv. Kazimiero parapijos klebonas š. m. sausio 27 d. sulaukė 50 metų amžiaus, kovo 6 d. — 20 metų kunigystės. Palaimingų metų!

DIDŽIAI GERBIAMAS KUN. JONAS JAKAITIS, MIC,

lietuvis misionierius iš Argentinos,

š v e n č i a

Auksinį — 50-ties metų — kunigystės jubilėjų.

Sekmadienį, 1960 m. balandžio 10 d. 10 val. ryte

laikys padėkos iškilmingas šv. Mišias

Aušros Vartų Dievo Motinos bažnyčioje,

2337 W. 23 Place, Chicago 8, Illinois.

Didysis pagerbtuvių banketas — balandžio 10 d., 5 val. vakare

2337 W. 23 Place, Chicago 8, Illinois.

Rev.V. Andriuška, MIC, tel. VI 7-6746

Rev.V. Andriuška, MIC, tel. VI 7-6746

Bilietus į banketą galite įsigyti pas šiuos asmenis:

West Side: Mrs. P. Copek — 2212 W. 23 St., tel. VI 7-7894.

Brighon Park: A. Skrabutienė — 2439 W. 45th Pl., tel. LA 3-8828;

M. Paukštienė — 4428 S. California, tel. LA 3-2369;

B. Strumpskienė — 4435 S. Artesian, tel. VI 7-6180;

U. Garlavičienė — 4437 S. Artesian, tel. VI 7-4259.

M. Pakeltienė — 4417 S. Artesian, tel. VI 7-0952.

Bridgeport: E. Samienė — 3442 S. Union, tel. VI 7-5073; S. Kaulakis — 3247 S. Emerald, tel. CA 5-3016; J. Želvis — 3253 S. Green, tel. VI 2-7838.

Cicero: E. Dvilaitienė — 1413 So. 49 Ct.

Marquette Park: P. Dubinskienė — 6605 S. Fairfield, RE 7-0934;

A. Kilas — 2640 W. 69, PR 8-5270; T. Sipavičienė — 6817 S. Washtenaw;

Ann Ivins — 6842 S. Talman, GR 6-4284.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

A. A. VYSK. H. CARROLL

• **Mirė didis lietuvių draugas.** Kovo 21 d. Washingtono ligoninėje mirė Altonos, Pa., ganytojas vyskupas Howard Carroll, 57 metų. Velionis daug metų buvo National Catholic Welfare Conference generalinis sekretorius - direktorius. Vyskupu buvo tik du metus. Vysk. Carroll nuoširdžiai rūpinosi ir Lietuvos reikalais. 1957 m. velionis dalyvavo Chicagoje Vasario 16 minėjime ir pasakė kalbą. Velionio brolis yra Miami, Fla, vyskupas. Tretysis brolis — prelatas mirė prieš keletą metų. Jis buvo paskirtas darbuotis Vatikane.

• **Kardinolų pakėlimo iškilmės.** Kovo 28, 30 ir 31 d. Vatikane buvo išpūdingos naujų 7 kardinolų pakėlimo iškilmės. Kaip jau buvo skelbta, kardinolais pakelti: negras afrikietis vysk. L. Rugambwa, japonietis arkiv. P. Tatsuo Doi, pilipinietis ark. R. Santos, olandas ark. J. Alfrink, prancūzas ark. J. Lefebvre, italai ark. A. Traglia ir prel. A. Bacci. Kovo 28 d. slaptoje kon-

sistorijoje popiežius pranešė, kad dar numatęs tris naujus kardinolus. Trys nauji kardinolai esą už geležinės uždangos. Tuomet kardinolų kolegija turės 88 narius.

• **Pamaldos už Tylos Bažnyčią Prancūzijoje.** Prancūzijos vyskupai, pasėkdami Bordeaux kardinolo Richaud pavyzdžiu, ganytojiniais laiškais kvietė tikinčiuosius Chruščiovo atvykimo į Prancūziją proga rengti pamaldas už komunistų persekiojamą Bažnyčią.

• **Skandinavijai apaštališkasis nuncijus.** Šv. Tėvas Jonas XXIII paskyrė Skandinavijos kraštams savo pasiuntinį, kuris vadinsis apaštališkuoju nuncijum ir gyvens Kopenhagoje, Danijoje. Šioms pareigoms paskirtas olandas arkivysk. Martynas Lucas, Dieviškojo Žodžio vienuolijos narys, 65 metų amžiaus. Anksčiau jis buvo apašt. delegatu Indijoje. Ark. M. Lucas atstovaus Norvegiją, Daniją, Švediją ir Suomiją (Finlandiją). Šiuose kraštuose yra apie 20 mil. gyventojų, katalikų apie 61,500.

• **Afrikos mokslininkai pas popiežių.** Neseniai šv. Tėvas priėmė įvairių kraštų rašytojus, poetus ir mokslininkus, dalyvavusius Jungtinių Tautų ir Europos bei Afrikos kultūros draugijų sušauktame suvažiavime Romoje. Šv. Tėvas palinkėjo jiems siekti tautų bei rasių bendradarbiavimo, kuriant atskirų kraštų ir visos žmonijos gerovę.

• **Gražus pavyzdys laimėjo.** Buvęs Airijos komunistų vadas E. Quinn įstojo į trapistų vienuoliją Anglijoje. Neseniai jis buvo atvykęs į Angliją vesti komunistinę propagandą. Viena Marijos legijono mergaitė savo pavyzdžiu jį taip paveikė, kad jis atsivertė į katalikų tikėjimą ir nutarė visiškai pasiaukoti Dievui įstodamas į vienuoliją.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• Šiluvos šventovė amerikiečių spaudoje. 1958 m. švenčiant 350 metų nuo Marijos apsireiškimo Šiluvoje, buvo iškeltas reikalas plačiai minėti šią sukaktį. Daug prie to prisidėjo tuometinis ALRK Federacijos pirmininkas inž. A. Rudis. Amerikiečių tarpe ją išgarsino žurnalo "Leaves" redaktorius Ed. Kubaitis. Labai daug gauta įvairių palankių atsiliepimų. Kovo 27 d. "The Register" savo laidoje talpino ilgamečio redaktoriaus prel. M. Smith išsamų vedamąjį straipsnį apie Šiluvos šventovę.

• Pedagoginis Lituanistikos institutas veikia Chicagoje. Jo tikslas paruošti lietuviškus kultūrinio gyvenimo vadovus. Institutą lanko 20 studentų. Šio instituto globos komitetas atsišaukė į visuomenę, kviesdamas jaunimą uoliai jį lankyti, o visuomenę teikti jam reikalingą finansinę paramą.

• Londono lietuvis išventintas kunigu. Vasario 11 d. Torino kardinolas išventino Italijoje kunigu Antaną Galčių, salezietį. Naujasis kunigas gimęs rytiniame Londone emigrantų lietuvių šeimoje. Turėdamas Antanas 8 metus, neteko savo tėvelio, ir 8 vaikų našta krito ant motinos pečių. Religinga ir pavyzdinga lietuvė motina gražiai auklėjo savo vaikus, kurių du tapo kunigais. Vyresnysis sūnus kunigas Jonas, išventintas prieš kelis metus, dirba Anglijoje, kaip pasaulinis kunigas. Kun. Antanas, baigęs mokslą, ruošiasi į Afrikos misijas, kur jam teks jaunesnius mokyti ir apaštalauti jaunimo tarpe.

• Lietuvių kunigų perkėlimai. Kun. A. Bučmys, Los Angeles Šv. Kazimiero lietuvių parapijos vikaras, savo paties prašymu, paskirtas į amerikiečių parapiją. Vietoj jo paskirtas kun. A. Valiuška, buvęs Manrovijoje amerikiečių parapijos vikaras.

• Mokytojų dienos Kanadoje įvyks šiais metais Montrealyje gegužės 1 dieną. Jose bus sprendžiama daug klausimų, kurie susiję su lietuviškomis mokyklomis išėivijoj.

• Šv. Jono lietuvių kapinių Kanadoje planai jau patvirtinti ir balandžio mėn. jau pradėdama kapinių įrengimo darbai. Gegužės mėnesį naujosios kapinės bus pašventintos.

• Solistė Janina Liustikaitė, grįžusi iš Europos, nuolatinių apsigyveno Toronto mieste, Kanadoje.

• Premija už lietuvišką knygą. Hamiltono Lietuvių bendruomenė Kanadoje paskyrė Lietuvių Rašytojų draugijos metinei premijai \$500 už geriausią 1959 m. lietuvių grožinės literatūros knygą.

• Nauji lietuviai daktarai. Nemaža lietuvių iš JAV studijuoja Europoje. Neseniai iš tų buvusių studentų baigė medicinos mokslus Bonnoje dr. Kaz. Aškulis ir Illinois valstybėje jau gydytojų tarpe matome dr. Algirdą Ramoną.

• Gelbėkite Lietuvą! Toks atsišaukimas tilpo "Drauge" kovo 19 d. Autorius pradeda šiais žodžiais: "Kai svas tikos ženklai atsirado ant keletos sinagogų sienų, tai žydai išjudino viso pasaulio spaudą, radiją ir televiziją. O Lietuvoj juk didžiausias religijos persekiojimas: uždaromos bažnyčios, ištremiti, kalinami ir žudomi vyskupai ir kunigai, persekiojami tikintieji už bažnyčios lankymą. Ar neprivalome visi šaukte šaukti visam pasauliui, rašyti kas tik galima į visus laikraščius: gelbėkit persekiojamą katalikiškąją Lietuvą. Neužtenka pasakyti apie tuos persekiojimus tik tada, kada kas mus paklausia. Turime panaudoti kiekvieną progą painformuoti, ką kenčia dabartinė Lietuva."

**TĖVŲ MARIJONŲ GLOBOJAMA
MALDININKŲ KELIONĖ
į Tarptautinį Eucharistinį Kongresą
Miunchene**

ir kitas žymias Europos šventoves ir vietas.

Kelionės vedėjas
Kun. Vytautas Bagdanavičius, MIC.

Išvyksta iš Chicagos liepos 25 d. Britų lėktuvu. Grįžta atgal
Chicagon rugpjūčio 28 d.

Šalia Miuncheno tarptautinio eucharistinio kongreso bus dar
aplankyta: Londonas, Paryžius, Oberammergau Kristaus kančios
vaidinimai, kurie vyksta tik kas 10 metų, Lucerna, Venecija, Mila-
nas, Florencija, Asyžius, Roma, kur tikimasi gauti šv. Tėvo au-
dienciją. Bus lankoma Neapolis ir Capri sala, Liurdas, Barcelona,
Madridas, Lisabona ir Fatima.

Kadangi šiuo laiku Europoje laukiama labai daug lankyto-
jų, tai rezervacijas reikia daryti kiek galint anksčiau. Kelionė su
visais viešbučiais ir maistu kaštuos 1.279 dol.

Norėdami gauti smulkesnių informacijų rašykite šiuo adresu:

REV. VYTAUTAS BAGDANAVIČIUS, MIC.

4545 West 63rd Street

Chicago 29, Illinois

Domiuosi Jūsų kelione į Europą. Prašau man prisiųsti smul-
kesnių informacijų.

Vardas, pavardė .....

Adresas .....

Miestas ..... **Valstija** .....